

тидешь на небе-то тамо дѣто живѣе твой-
тъ Спаситель, дѣто е прѣстоль-тъ на А-
гнець-тъ Божій, закланный-тъ за наши-тъ
грѣхове. „ — “О, азъ быхъ желалъ, „ каза
Хенрихъ, „ да имамъ таквѣзь еднѣ книгѣ;
за неѣ азъ ви давахъ сичкы-тъ си играч-
кы и даже колесчицѣ-тѣ си. „ Господжя-та
ся поусмихнѣ и рече: “Не, драго мое
дѣте, имай си ты сичкы-тъ си играчки и
колесчицѣ-тѣ си; азъ могѣ да ти дамъ да-
ромъ коѣкто книгѣ ти аресува отъ тѣзи. „

Хенрихъ, зарадванъ твърдѣ много, благо-
дари на господжѣ-тѣ, и повыка свой-тъ
Бузи въ одаѣ-тѣ, да ся посовѣтува съ
него, коѣкъ книгѣ да земе, — тѣзи ли,
която е съ чървена, или тѣзи която е съ съ
синѣкъ подвързѣ. Най подирь като си
избира еднѣ Библиѣ, той изиска отъ гос-
поджѣ-тѣ едно парче коприненъ комашъ,
притичя ся до терзѣ-тѣ, зарѣчва му да
оше едно джузданче за книгѣ-тѣ, и още
този си вечеръ захваща да ся учи по неѣ
да чете. Нѣколко дена прѣкара той надъ